

Arrest

nr. 289 256 van 24 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. HENNICO *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 16 november 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 maart 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-Generaal).

Op 5 april 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Pashai te zijn. U bent geboren in het jaar 2001 in het dorp Goraik, in het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar. U woonde daar van uw geboorte tot uw vertrek uit uw land van herkomst rond mei 2020.

U vreest gedood te worden door de taliban. Één maand voor uw vertrek werd er een brief van de taliban bij u thuis binnen gegooid. Uw moeder vond de brief, maar omdat er niemand bij u thuis geschoold was, nam ze de brief mee naar het huis van uw maternale oom. Uw maternale oom las de brief voor en zei dat er geschreven stond dat de taliban u zouden meenemen, u een martelaar zou worden, u aan jihad zou doen en dat ze u binnen twee weken zouden komen halen. Uw oom zei dat u bij hem moest blijven, maar uw moeder terug naar huis moest gaan om te kijken of de taliban effectief zouden komen. Twee weken later stonden de taliban aan de deur om 2 uur 's nachts. Ze kwamen binnen en zochten u overal in de kamers. Toen uw moeder vroeg waarom ze zulke gruwelijkheden deden, sloegen ze haar met de achterkant van een geweer. Ze vertrokken en zeiden tegen uw moeder dat ze u overal zouden vinden en dat ze u niet zouden laten leven. Uw oom zei dat u moest vertrekken. U bleef nog twee weken in het huis van uw oom en op de dag van uw vertrek ging u naar het districtshuis om een taskara te laten maken. Vanuit het districtshuis vertrok u uit Afghanistan.

U vertrok alleen uit Afghanistan rond mei 2020. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië naar Roemenië, waar uw vingerafdrukken werden afgenomen op 23.10.2020. U reisde verder naar Duitsland, waar uw vingerafdrukken ook werden afgenomen op 04.11.2020. U diende in geen van beide landen een verzoek om internationale bescherming in, maar reisde verder naar België om in België aan te komen 1 dag voor uw asielaanvraag. U diende uw asielaanvraag in België in op 16 november 2020.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van respectievelijk een duplicaat van uw taskara, uw geboorteakte en vaccinatiekaart neer. U legt ook een originele brief van de taliban en een originele brief van de politie neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen gronden kenbaar maakt waaruit blijkt dat u bijzondere procedurele noden zou hebben. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden. U verklaarde weliswaar minderjarig te zijn (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming d.d. 16 november 2020 Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), p. 4). Uit een leeftijdsonderzoek, meer bepaald een medisch onderzoek, uitgevoerd op 13 januari 2021, blijkt echter dat u geenszins nog minderjarig was op het moment van uw aankomst en asielaanvraag in België (cfr. infra). Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw individuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4,§2 van de Vreemdelingenwet.

U vreest problemen met de taliban in Afghanistan omdat zij u een dreigbrief stuurden en u twee weken later kwamen zoeken. Onderstaande vaststellingen tonen echter aan dat aan uw vluchtmotief geen geloof kan worden gehecht, waardoor u niet aannemelijk maakt dat u een vrees voor de taliban dient te koesteren.

*Er moet vooreerst op gewezen worden dat u bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers aan geboren te zijn op 1 december 2004 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming d.d. 16 november 2020) en verklaarde zichzelf aldus **bijna 16 jaar oud**. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 13 januari 2021, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat moment reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, **namelijk 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar**. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. U legt dan wel documenten neer om de door u verklaarde leeftijd te staven, meer bepaald een kopie van een duplicaat van uw taskara en uw geboorteakte, maar deze zijn niet afdoende om de leeftijdsbepaling van 13 januari 2021 om te keren. Er dient namelijk gewezen te worden op de prevalentie van corruptie en documentenfraude van Afghaanse documenten. Zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier (blauwe map, document 1), kunnen Afghaanse documenten door eenieder opgesteld worden. Ook tijdens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen d.d. 1 maart 2022 blijft u vasthouden aan het feit dat u minderjarig bent (Notities van het*

persoonlijk onderhoud (NPO), p. 4). Dergelijke houding, waarbij u halsstarrig vasthoudt aan uw beweerde minderjarigheid, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Ook de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, namelijk gedwongen rekrutering door de taliban, heeft u niet aannemelijk kunnen maken. Dit is vooreerst omdat rekrutering zoals door u beschreven, volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beschikt, slechts uitzonderlijk voorkomt (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map, document 2 en 3). Uit deze informatie blijkt namelijk dat, hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures hebben, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale netwerken en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en de madrassa. De drijfveren voor aansluiting bij de taliban zijn hoofdzakelijk economische motieven, onveiligheidsgevoel, eergevoel, ideologie en een ontevredenheid over de overheid. Hoewel er uitzonderingen zijn, wordt individuele en gedwongen rekrutering door de taliban door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. De argumenten die hiervoor aangehaald worden, zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. In die zin valt het dan ook moeilijk aan te nemen dat u effectief gedwongen rekrutering door de taliban op de manier zoals door u beschreven, dient te vrezen. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken waarom uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Na confrontatie met bovenstaande informatie, verklaart u namelijk dat de taliban dit bij u toch deden omdat ze vermoedelijk dachten dat u veel mensen van het Afghan National Army (ANA) kent (NPO, p. 20). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Toen u werd gevraagd waarom de taliban zouden denken dat u veel mensen van het ANA kent, verklaart u dat u veel werkte, u veel rond ging en u naar verschillende dorpen ging (NPO, p. 20). Anderzijds verklaart u dat u slechts op drie plaatsen stond om voedsel te verkopen: de plaats waar ze cricket spelen, de moskee en de school (NPO, p. 17, 20). U verklaart eveneens dat u zelf geen contact had met mensen die van het leger waren (NPO, p. 20). Uw enige band met medewerkers van het ANA waren uw burens, die volgens uw verklaringen over jullie muur klommen om hun eigen huis te betreden uit schrik om anders gezien te worden (NPO, p. 20). Waarom de taliban u zouden beschouwen als iemand die veel mensen van het leger kent en die derhalve nuttig voor hen zou zijn, blijft dan ook een raadsel. Uw onaannemelijke verklaringen waarom de taliban u – tegen hun gebruikelijke methodes in – zouden willen rekruteren, kunnen bijgevolg niet overtuigen.

Verder legt u weinig overtuigende verklaringen af over de concrete aanleiding van uw problemen, namelijk de dreigbrief die u ontvangen zou hebben. Zo bent u ten eerste al tegenstrijdig over wanneer u de brief ontvangen zou hebben. U verklaart immers dat u de dreigbrief ontving 1 maand voor uw vertrek. U ontving de brief, dan ging u nog twee weken naar het huis van uw oom. Na twee weken kwamen de taliban langs om u te zoeken en dan bleef u nog twee weken bij uw oom tot u het land verliet (NPO, p. 14, 18, 20). U verklaart echter ook dat u uw taskara ging laten aanmaken op de dag van uw vertrek, en bijgevolg dus 1 maand nadat u de brief van de taliban heeft ontvangen (NPO, p. 21). Deze verklaring rijmt echter helemaal niet met de informatie in de dreigbrief en taskara die u ter staving van uw verzoek neerlegt. Hieruit blijkt namelijk dat de dreigbrief gedateerd is op 20 Hamal 1399 (Gregoriaanse kalender: 8 april 2020). Op uw taskara staat als afgiftedatum 8 Hamal 1399 (Gregoriaanse kalender: 27 maart 2020) (zie vertaling documenten, NPO p. 15). Uw taskara zou aldus 12 dagen voor de dreigbrief afgegeven zijn, wat dus geenszins rijmt met de verklaringen die u hierover aflegt. Toen u met deze vaststelling geconfronteerd werd, verklaart u louter dat u uw originele taskara kwijtgeraakte en uw oom uw duplicaat ging aanvragen nadat uw leeftijd op basis van uw leeftijdsonderzoek d.d. 13 januari 2021 in twijfel werd getrokken. Dat uw oom later een nieuw document, dat slechts een duplicaat was van de eerder uitgereikte taskara, voor u ging halen (NPO, p. 21), is echter allesbehalve een plausibele verklaring voor de vaststelling dat uw taskara voor de dreigbrief werd afgegeven. Als het u nadien nogmaals wordt verduidelijkt, verklaart u nog maar eens dat de dreigbrief voor uw taskara werd afgegeven (NPO, p. 22) en u biedt aldus geen enkele verklaring voor deze tegenstrijdigheid, maar bevestigt ze louter nog eens. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook de geloofwaardigheid van uw vluchtmotief verder teniet.

Niet enkel de datum van de brief is niet in overeenstemming met uw verklaringen, ook de inhoud ervan is verschillend van hetgeen u uiteenzet tijdens uw gehoor op het CGVS. U verklaart namelijk dat er in de brief staat: “we willen Y. met ons meenemen. We zullen Y. meenemen. Hij zal jihad met ons doen en martelaar worden. Wij zullen na twee weken komen om hem mee te nemen” (NPO, p. 5, 14). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken legde u eerder reeds soortgelijke verklaringen af (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Uit de vertaling van de brief die u voorlegt, blijkt echter dat er op geen enkele manier wordt gesproken over jihad en martelaar zijn. De brief laat zich namelijk als volgt vertalen: “het is een dreigbrief. Jij: Y.K., zoon van A.U., wij bedreigen je. In 2 weken moet je voor onze commissie komen en als je niet naar onze commissie komt zullen we legale acties ondernemen en onze beslissingen zijn serieus”. (NPO, p. 15). Wederom

vallen uw verklaringen niet te rijmen met de documenten die u voorlegt. Dit tast uw geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder aan.

De door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Uw taskara, geboortecertificaat en vaccinatiekaart bevatten louter informatie over uw identiteit dan wel medische informatie, maar geen informatie over de door u ingeroepen problemen. De brief van de Taliban en de brief van de politie kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin herstellen, aangezien de documenten in het kader van een asielaanvraag enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielaanvraag, hetgeen bij u niet het geval blijkt (cfr. supra), kracht bij te zetten. Bovendien kan dergelijk stuk gemakkelijk door eenieder op uw vraag en instructie opgesteld zijn, zoals zeer duidelijk blijkt uit uw eigen verklaringen. U geeft namelijk aan dat uw moeder naar de politie ging om klacht in te dienen nadat u uw oom vanuit België om bewijzen van uw problemen had gevraagd. Ook uit de inhoud van de brief blijkt duidelijk dat dit document is opgesteld op aanvraag (NPO, p. 15).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de Taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan

dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van dien aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in het district Kuz Kunar, provincie Nangarhar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te district Kuz Kunar, provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een **algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op

https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een appreciatiefout, alsook op de schending van artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *"het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen"* en van *"het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt"*.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verder wijst hij op zijn verblijf in Europa en betoogt dat hij ingeval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker verwijst naar en citeert uit landeninformatie en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) hieromtrent. Tevens wijst verzoeker op de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaromtrent hij citeert uit een arrest van de Raad. Verzoeker citeert uit ditzelfde arrest alsook uit andere landeninformatie over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, die volgens hem sedert de machtsovername door de taliban aanzienlijk is verslechterd. Hij betoogt tevens dat geen/onvoldoende rekening werd gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden: *"hij heeft een lang verblijf in België, hij zal terugkeren als een afgewezen asielzoeker en zal worden gepercipieerd als verwesterd in Afghanistan"*.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie de inventaris bij het verzoekschrift):

3. *Rapport EASO, Taliban Strategies - Recruitment, juni 2012;*
4. *UNCHR - Eligibility Guidelines for assessing international protection needs of Afghan asylum seekers - dd. 30.08.2018;*
5. *Artikel HRW, februari 2016;*
6. *LandInfo Country of Origin Information Center, "Report Afghanistan: Recruitment to Taliban", Juni 2017;*
7. *EASO Country Guidance, January 2022;*
8. *ASYLOS verslag over de situatie in Afghanistan tussen 01.09.2021 en 30.03.2022, verschillende pagina's;*
9. *Artikel AVA Press, "IDPs appeal for urgent help ahead of winter", 30.09.2021;*
10. *Artikel ACAPS, "Afghanistan - Conflict-driven displacement", 02.09.2020;*
11. *Artikel International Crisis Group, "Afghanistan's Growing Humanitarian Crisis", 02.09.2021;*
12. *OCHA, "AFGHANISTAN: Weekly Humanitarian Update (13 - 19 September 2021);*
13. *OCHA, "AFGHANISTAN: Weekly Humanitarian Update (30 August - 5 September 2021);*
14. *Artikel FDD's Long War Journal, "Testimony: The Biden Administration's Policy on Afghanistan", 30.09.2021;*
15. *Artikel Alzazeera, "Rights groups accuse Taliban of rolling back civil liberties", 20.09.2021;*
16. *Artikel Reuters, "Afghanistan on verge of socioeconomic collapse, EU's top diplomat says", 03.10.2021;*
17. *Artikel RTBF Info, "Afghanistan: quel risque terroriste représentent l'Etat islamique et Al-Qaida face aux talibans ?", 26.08.2021 ;*
18. *UNHCR, « Commentaire d'actualité du HCR : La plupart des Afghans en quête de sécurité continuent de faire face à la fermeture des frontières », dd. 01.12.2021;*
19. *Amnesty International, "Afghanistan: Government collapse marked by 'repeated war crimes and relentless bloodshed' - new report", dd. 15.12.2021,"*

3. De aanvullende nota

De Raad ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023;
- het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022;
- de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van Cedoca van 5 mei 2022;
- het rapport “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022;
- het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020;
- het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022.

Bij zijn aanvullende nota voegt verweerder tevens de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van Cedoca van 23 september 2022. In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport “*EASO Afghanistan Security Situation Update*” van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr.

163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

7.2. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen gronden kenbaar maakt waaruit blijkt dat u bijzondere procedurele noden zou hebben. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden. U verklaarde weliswaar minderjarig te zijn (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming d.d. 16 november 2020 Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), p. 4). Uit een leeftijdsonderzoek, meer bepaald een medisch onderzoek, uitgevoerd op 13 januari 2021, blijkt echter dat u geenszins nog minderjarig was op het moment van uw aankomst en asielaanvraag in België (cfr. infra). Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen”.*

Verzoeker uit weliswaar kritiek op de motivering in de bestreden beslissing inzake zijn leeftijd, doch hij betreft deze kritiek niet op het al dan niet bestaan van bijzondere procedurele noden in zijn hoofde in de zin van voormeld artikel 48/9. In zoverre verzoeker - terecht - opmerkt dat, rekening houdend met de standaarddeviatie van twee jaar die wordt vermeld in het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij, hij ten tijde van zijn aankomst in België en het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming wel degelijk minderjarig was, dient vastgesteld dat hij ten tijde van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 maart 2021 en zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal op 1 maart 2022 reeds meerderjarig was en dat hij voorts geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn minderjarigheid ten tijde van zijn aankomst in België en het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming niet aan zijn verplichtingen zou hebben kunnen voldoen en/of dat zijn rechten hierdoor niet zouden zijn gerespecteerd.

Gelet op het voorgaande heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gedwongen rekruteringspoging door de taliban. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

8.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de gedwongen rekruteringspoging van de taliban jegens verzoeker. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoeker zich bij zijn aankomst in België jonger voordeed dan uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt. Uit dit medisch onderzoek blijkt immers dat hij op 13 januari 2021 een leeftijd

had van 20 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Gelet op de informatie in het administratief dossier met betrekking tot corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie'), kunnen de door verzoeker voorgelegde taskara en geboorteakte (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) hierop geen ander licht werpen. Daar verzoeker ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud blijft vasthouden aan zijn voorgehouden leeftijd, wordt afbreuk gedaan aan zijn algehele geloofwaardigheid;

(ii) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban slechts zelden voorkomt, doch veeleer is gebaseerd op lokale verankering, terwijl verzoeker er niet in slaagt concreet aan te tonen waarom zijn individueel geval afwijkt van deze gangbare rekruteringswijze van de taliban. Waar hij dienaangaande stelt dat hij voor de taliban een interessante rekrut was omdat hij veel mensen van het Afghaanse leger kende, overtuigt hij niet. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij slechts op drie plaatsen voedsel verkocht (het cricketveld, de moskee en de school) en dat enkel zijn burens bij het Afghaanse leger actief waren. Aldus kan niet worden aangenomen dat hij een sterke connectie had met het (voormalige) Afghaanse leger;

(iii) verzoekers verklaringen over het moment waarop hij de brief van de taliban en zijn taskara zou hebben ontvangen chronologisch niet overeenstemmen met de inhoud van de voorgelegde dreigbrief en taskara: *“U verklaart immers dat u de dreigbrief ontving 1 maand voor uw vertrek. U ontving de brief, dan ging u nog twee weken naar het huis van uw oom. Na twee weken kwamen de taliban langs om u te zoeken en dan bleef u nog twee weken bij uw oom tot u het land verliet (NPO, p. 14, 18, 20). U verklaart echter ook dat u uw taskara ging laten aanmaken op de dag van uw vertrek, en bijgevolg dus 1 maand nadat u de brief van de taliban heeft ontvangen (NPO, p. 21). Deze verklaring rijmt echter helemaal niet met de informatie in de dreigbrief en taskara die u ter staving van uw verzoek neerlegt. Hieruit blijkt namelijk dat de dreigbrief gedateerd is op 20 Hamal 1399 (Gregoriaanse kalender: 8 april 2020). Op uw taskara staat als afgiftedatum 8 Hamal 1399 (Gregoriaanse kalender: 27 maart 2020) (zie vertaling documenten, NPO p. 15). Uw taskara zou aldus 12 dagen voor de dreigbrief afgegeven zijn, wat dus geenszins rijmt met de verklaringen die u hierover aflegt.”* Verzoeker slaagt er niet in hiervoor een afdoende verschoning te doen gelden wanneer hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd;

(iv) verzoekers verklaringen over de inhoud van de brief van de taliban niet overeenstemmen met de vertaling ervan: *“U verklaart namelijk dat er in de brief staat: “we willen Y. met ons meenemen. We zullen Y. meenemen. Hij zal jihad met ons doen en martelaar worden. Wij zullen na twee weken komen om hem mee te nemen” (NPO, p. 5, 14). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken legde u eerder reeds soortgelijke verklaringen af (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Uit de vertaling van de brief die u voorlegt, blijkt echter dat er op geen enkele manier wordt gesproken over jihad en martelaar zijn. De brief laat zich namelijk als volgt vertalen: “het is een dreigbrief. Jij: Y.K., zoon van A.U., wij bedreigen je. In 2 weken moet je voor onze commissie komen en als je niet naar onze commissie komt zullen we legale acties ondernemen en onze beslissingen zijn serieus”. (NPO, p. 15).”;*

(v) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen. De taskara, de geboorteakte en de vaccinatiekaart bevatten geen informatie over de aangehaalde vervolgingsfeiten. De brief van de taliban en van de politie hebben enkel een ondersteunende werking ingeval van geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*. Dergelijke brieven kunnen bovendien gemakkelijk door gelijk wie worden opgemaakt. De brief van de politie werd opgemaakt met het oog op verzoekers beschermingsverzoek in België.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent, alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden

beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Ter terechtzitting betoogt verzoeker dat zijn moedertaal het Pashai is terwijl de tolk tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal het Pashtou gebruikte. Hij stelt dat hij hierdoor niet alles goed heeft kunnen vertellen en dat hij informatie over zijn dorp met een tolk Pashai wenst over te brengen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker hiervan geen enkele melding maakte in zijn verzoekschrift. Dat verzoeker dit element pas voor het eerst opwerpt ter terechtzitting, is dan ook geenszins ernstig. Bovendien maakte verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen melding van vertaalproblemen omdat dit onderhoud met bijstand van een tolk Pashtou verliep. Bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud werd verzoeker verduidelijkt dat hij het dient aan te geven indien hij het gevoel heeft dat iets niet juist werd vertaald of indien er andere problemen zouden zijn met de vertaling (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker verklaarde op het einde van dit onderhoud echter dat hij de vragen en de tolk goed had begrepen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Dat verzoekers persoonlijk onderhoud met bijstand van een tolk Pashtou is verlopen terwijl verzoekers moedertaal het Pashai is, doet op zich dan ook geen afbreuk aan de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Waar verzoeker erop wijst dat, indien rekening wordt gehouden met de standaarddeviatie van twee jaar, vermeld in het medisch onderzoek van de Dienst Voogdij, hij ten tijde van zijn aankomst in België en het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming nog minderjarig was, kan hij worden bijgetreden. Rekening houdend met het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij waaruit blijkt dat verzoeker op 13 januari 2021 een leeftijd had van 20 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar, dient aangenomen dat verzoeker ten laatste begin januari 2003 werd geboren, zodat hij ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 16 november 2020 nog net niet meerderjarig was. Zoals gesteld, was verzoeker ten tijde van zijn interview op Dienst Vreemdelingenzaken op 24 maart 2021 en zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal op 1 maart 2022 wel degelijk reeds meerderjarig. Dat verzoeker bij zijn aankomst in België beweerde geboren te zijn in december 2004, is bijgevolg hoe dan ook onverzoenbaar met het resultaat van voormeld medisch onderzoek. Dat verzoeker desalniettemin tijdens zijn persoonlijk onderhoud blijft volharden in deze jeugdige leeftijd en nog steeds beweerde minderjarig te zijn, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Gelet op het verschil van bijna twee jaar tussen de door hem voorgehouden geboortedatum (december 2004) en hetgeen blijkt uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij (rekening houdend met de standaarddeviatie, ten laatste geboren begin januari 2003), kan hij geenszins worden gevolgd dat hij zich baseerde op hetgeen zijn ouders hem hadden meegedeeld. Waar hij verwijst naar zijn taskara, dient erop gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten slechts relatief is. Dat de inhoud van deze taskara niet overeenstemt met de uitkomst van het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij, doet de bewijswaarde ervan teniet. Verzoekers betoog dat de Belgische overheden erkennen dat het verkrijgen van een geboorteakte in Afghanistan moeilijk/onmogelijk is en zijn verwijzing naar een koninklijk besluit dienaangaande, doen hieraan geen afbreuk. Voor het overige dient erop gewezen dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 5). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Rekening houdend met het voorgaande, staat verzoekers leeftijd, zoals deze blijkt uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij, ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook vast.

Vervolgens wijst de Raad met betrekking tot de rekruteringswijze van de taliban op het volgende. Uit de door beide partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de taliban zelden gebruikmaken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering, zoals door verzoeker beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers, is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift immers zelf dat: *“Hoewel gedwongen rekrutering niet de meest voorkomende is, bevestigen de uitzonderingen de regel.”*

Verzoeker slaagt er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste gangbare rekruteringswijze van de taliban. In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er immers terecht op dat verzoeker geen concreet element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij voor de taliban een dermate interessante rekrut zou zijn dat zij zich tot een poging van gedwongen rekrutering van verzoeker zouden wenden teneinde verzoeker bij hen te doen aansluiten: *“Na confrontatie met bovenstaande informatie, verklaart u namelijk dat de taliban dit bij u toch deden omdat ze vermoedelijk dachten dat u veel mensen van het Afghan National Army (ANA) kent (NPO, p. 20). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Toen u werd gevraagd waarom de taliban zouden denken dat u veel mensen van het ANA kent, verklaart u dat u veel werkte, u veel rond ging en u naar verschillende dorpen ging (NPO, p. 20). Anderzijds verklaart u dat u slechts op drie plaatsen stond om voedsel te verkopen: de plaats waar ze cricket spelen, de moskee en de school (NPO, p. 17, 20). U verklaart eveneens dat u zelf geen contact had met mensen die van het leger waren (NPO, p. 20). Uw enige band met medewerkers van het ANA waren uw burens, die volgens uw verklaringen over jullie muur klommen om hun eigen huis te betreden uit schrik om anders gezien te worden (NPO, p. 20). Waarom de taliban u zouden beschouwen als iemand die veel mensen van het leger kent en die derhalve nuttig voor hen zou zijn, blijft dan ook een raadsel.”* In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij vaak onderweg was naar de plaatsen waar hij voedsel verkocht en hierbij veel mensen ontmoette. Hiervan maakte hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal echter geen enkele melding, zodat het een loutere *post factum*-bewering betreft. Verzoeker laat na te duiden waarom hij omwille van zijn verplaatsingen door de taliban zou worden beschouwd als iemand die meer contacten heeft met het (toenmalige) Afghaanse leger dan gelijk welke andere Afghaan die regelmatig naar verschillende locaties reist. Dat zijn burens voor het (toenmalige) Afghaanse leger werkten en regelmatig via de muur van zijn ouderlijke woning naar huis gingen om onopgemerkt te blijven, kan evenmin overtuigen. Indien deze burens immers over de muur klommen opdat zij niet zouden worden opgemerkt, kan niet worden ingezien dat de taliban hiervan wel op de hoogte zouden zijn geweest en aldus verzoeker een brede kennissenkring binnen het (toenmalige) Afghaanse leger zouden toedichten. Zelfs indien de taliban hiervan op de hoogte zouden zijn geweest, volstaat het feit dat verzoekers burens bij het (toenmalige) Afghaanse leger werkten op zich geenszins opdat de taliban zouden weten/vermoeden dat verzoeker binnen dit leger veel mensen zou kennen, temeer gelet op zijn jeugdige leeftijd.

Verder duidt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op verschillende tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten (zie *supra*). In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat er sprake was van een misverstand tussen hem en de *protection officer*:

*“- De dreigbrief ontving verzoeker 1 maand voor zijn vertrek en is gedateerd van 8 april 2020, wat overeenkomt met verzoekers verklaringen;
- De taskara die verzoeker liet opmaken bij zijn vertrek uit Afghanistan werd kwijtgeraakt in Griekenland en dit heeft hij niet kunnen neerleggen;
- De duplicata van zijn vorige taskara, die verzoeker opvroeg toen hij al in België was, werd gedateerd in Afghanistan op 27 maart 2020 maar verzoeker weet niet wat deze datum betekent;”*

Hiermee komt verzoeker evenwel niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen en van hetgeen blijkt uit de door hem voorgelegde documenten. Dat de voorgelegde taskara een duplicaat is van de originele versie die hij in Griekenland zou zijn kwijtgeraakt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit dit duplicaat blijkt dat zijn taskara zou zijn afgeleverd op 27 maart 2020 en dus voor de dreigbrief van de taliban werd opgesteld (op 8 april 2020), terwijl verzoeker steeds volhoudt dat hij zijn taskara na het ontvangen van de dreigbrief heeft opgehaald. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij niet weet wat de datum van 27 maart 2020 op het duplicaat betekent, getuigt van een desinteresse voor de door hem zelf voorgelegde documenten, die afbreuk doet aan zowel de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming als de bewijswaarde van de voorgelegde documenten. Dit klemt des te meer waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat zijn oom de brief van de taliban reeds twee jaar geleden voorlas en hij mogelijk niet alles heeft onthouden. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van zijn beschermingsverzoek voorlegt, *quon non in casu*. Waar hij aanvoert dat de in de bestreden beslissing aangehaalde *“verschillen” “maar nuances zijn”*, kan hij niet overtuigen. Deze tegenstrijdigheden hebben betrekking op de kern van verzoekers vluchtrelaas, met name de beweerde bedreigingen vanwege de taliban, en zijn dan ook wel degelijk van aard de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas te ondermijnen. Dat verzoeker zelf verhaalt over de jihad en een martelaarschap waarvan de taliban in hun brief zouden spreken, terwijl uit de vertaling ervan blijkt dat hierover niets wordt vermeld, toont dan ook mede de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas aan. Dat verzoeker *“de geest”*

van de brief kon weergeven, kan niet overtuigen. Dat enkel het element van een bedreiging en de deadline van twee weken door zowel verzoeker als in de voorgelegde brief worden vermeld, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker de concrete details van de geuite bedreigingen geheel anders voorstelde, waardoor afbreuk wordt gedaan aan zowel de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als de bewijswaarde van de voorgelegde brief van de taliban.

Bovendien wijst de Raad erop dat het niet aannemelijk is dat de taliban in hun brief meteen melding maken van een deadline van twee weken. Aldus geven zij verzoeker immers de kans om aan hun bedreigingen te ontkomen, hetgeen hij ook deed. Dit klemt des te meer daar de taliban volgens verzoekers verklaringen hem twee weken na ontvangst van de dreigbrief thuis kwamen zoeken maar niet konden vinden, waarna zij waarschuwen dat zij verzoeker zouden doden, waarop verzoeker vervolgens nog eens twee weken bij dezelfde oom verblijft alvorens Afghanistan te verlaten, zonder dat er van andere bedreigingen sprake was. Hierdoor wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing voorts nog terecht dat de taskara, de geboortekte en de vaccinatiekaart geen informatie bevatten over de aangehaalde vervolgingsfeiten, dat de brief van de taliban en van de politie gemakkelijk door gelijk wie kunnen worden opgemaakt, en dat de brief van de politie werd opgemaakt met het oog op verzoekers beschermingsverzoek in België. Inzake de aan het verzoekschrift gevoegde stukken dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie en die op zich dan ook niet volstaat teneinde de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten alsnog concreet aan te tonen.

Waar verzoeker wijst op een risicoprofiel in zijn hoofde als "*Men of Fighting Age, and Children in the Context of Underage and Forced Recruitment*", dient erop gewezen dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient deze vrees immers concreet aannemelijk te maken, waar hij blijkens het voorgaande evenwel in gebreke blijft. Voor het overige komt hij dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie, hetgeen, zoals gesteld, op zich evenwel niet van aard is de voorgehouden nood aan internationale bescherming concreet aan te tonen.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in verzoekers nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

8.3.1. In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

8.3.2. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden, is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

8.3.3. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

8.3.4. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten in het licht van de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en

aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht.

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname.

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghansen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghansen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") werd wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals 'TikTok' of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghansen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekommen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghansen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghansen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghansen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolg van ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld,

waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen (zie ook EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275, over de mogelijkheid “*to play the game*”). Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden.

8.3.5. *In casu* voert verzoeker aan dat: “*Verzoeker, naast de persoonlijke problemen die hij heeft gekend in Afghanistan, vreest ook omwille van zijn verblijf in Europa, zijn linken met Westelijke landen en zijn eventuele toekomstige terugkeer naar Afghanistan als geweigerde asielzoeker te worden vervolgd door de Taliban omwille van een beschouwde loyaliteit, integratie en intrest in de Westerse cultuur en waarden, in tegenstrijdigheid met de Charia-regels die de Talibs over heel Afganistan hebben aangekondigd.*”

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die begin januari 2003 (zie leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij (zie *supra*)) werd geboren en wiens vormende jaren zich grotendeels in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in mei 2020. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds 17 jaar oud. Hoewel verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht, waaronder sedert november 2020 in België en hij tijdens deze periode kan worden geacht gemakkelijk beïnvloedbaar te zijn en hierbij onbewust bepaalde Westerse waarden en normen kan internaliseren, komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete

gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van ruim twee jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

8.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

8.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

8.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

9.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M’Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M’Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

9.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen, gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met

IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2194472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Waar verzoeker betoogt dat:

"In casu heeft het CGVS geen voldoende noch zorgvuldige analyse gevoerd van de persoonlijke omstandigheden betreffende verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Er werd al uiteengezet supra dat verzoeker een specifieke profiel heeft waaruit blijkt dat hij specifiek geraakt zal worden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan : hij heeft een lang verblijf in België, hij zal terugkeren als een afgewezen asielzoeker en zal worden gepercipieerd als verwesterd in Afghanistan.", dient erop gewezen dat elementen die reeds het voorwerp uitmaakten van een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die het risico (zouden) kunnen verhogen dat de verzoeker om internationale bescherming slachtoffer wordt van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoger werd reeds vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas en dat hij geen vrees omwille van zijn verblijf in het Westen concreet aannemelijk weet te maken. *In casu* ontwaart de Raad in het rechtsplegingsdossier verder geen dergelijke persoonlijke omstandigheden die in hoofde van verzoeker het reëel risico zouden verhogen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid ingeval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

9.5. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER